

Điểm Trang

Ngô Nguyễn Dũng

Mỗi thứ Năm, bà Lê dậy sớm hơn thường lệ. Bảy giờ sáng, chuông đồng hồ réo thức. Vọng qua ô kính khép, hồi chuông nhà thờ gióng lễ. Giờ giấc này, vào những ngày Đông, trời vẫn còn tối ám. Sang tháng Tám, giữa Hè, luồng sáng những ngày nắng đẹp đã lách qua rèm cửa sổ voan mỏng, suông sã soi bó điện tích phòng ngủ hai mươi thước vuông. Lên phiến vách dán giấy màu vỏ trứng treo bức tranh hoa mẫu đơn hồng nhạt. Lên tủ quần áo bốn cửa sơn trắng gắn gương soi. Lên mặt giường đôi để trống một nửa, nhưng gối chăn vẫn được phủ gấp thẳng nếp. Cứ vậy, từ nhiều năm nay. Như để cất giữ một hơi ấm, một vòng ôm, một dư hương chưa phai.

Bà Lê ngồi dậy, thẳng lưng, khép mắt tĩnh tâm, kiểm soát nhịp thở, cố gắng bôi xoá mọi ý nghĩ nội tâm và dập tắt âm thanh ngoại giới. Không được lâu. Cứ mỗi mười phút, thính giác bà lại bắt được từ bên dưới vọng lên tiếng xe điện nghiêng đường sắt. Khe khe. Rầm rì. Và, cứ mỗi phần tư giờ, vắng vắng từ phòng khách tiếng đồng hồ quả lắc gióng chuông. Đôi khi, bà bất chợt thấy ra trong vùng tối thị giác một đốm sáng vàng loé, từ từ loang rộng. Rồi chuyển sang xanh lam, sẫm dần, và cuối cùng tan lẫn vào vũng tối mù tăm. Bây giờ là cuối tháng Mười, thời tiết còn đọng hơi ẩm những ngày Hè. Bà Lê tới cạnh cửa sổ trông ra một công viên nhỏ, kéo màn, mở toang khung kính, nhả nha hít vào thở ra. Nơi này, tầng mười hai trên cùng một chung cư, bà có thể phóng tầm mắt quan sát một vùng không gian rộng thoáng. Xa xa, những cao ốc thuộc phố chính. Gần hơn, đỉnh tháp chuông ngôi giáo đường cổ kính. Gần hơn nữa, sát cạnh hai dãy đường sắt xe điện, những tán lá một công viên nhỏ. Trong luồng nắng chuyển mùa, những vòm cây thay sắc, bị rịn chia tay mùa Hè.

Thứ Năm của bà Lê là ngày duy nhất trong tuần có giờ giấc nhất định. Chín giờ rưỡi, Alina tới lau chùi dọn dẹp ba tiếng. Một giờ trưa, bà ngồi vào bàn điểm trang. Thoa một lớp kem lót và phấn hồng lên mặt. Kẻ hai hàng chân mày. Viên mi mắt. Giặm mí và đánh nền xanh phớt. Vuốt hai hàng lông mi cong rậm. Tô lên môi lớp son đỏ và sơn bóng. Kẻ vành môi. Chải tóc và xịt keo. Bôi lên cổ và phía sau hai vành tai một ít nước hoa. Xong xuôi, bà nghiêng mặt qua lại, ngắm nhìn bóng mình trong gương. Rực rỡ và lạ lẫm cùng lúc. Như của một ai khác. Rồi bà đứng lên, nhả nha thay quần áo.

Trong lớp y phục tề chỉnh, thay đổi theo mùa màng và thời tiết, bà đón xe điện ra phố chính, tìm tới quán cà phê bánh ngọt quen thuộc nằm trong một trung tâm thương mại nhỏ, ngồi vào chỗ đã được hầu bàn dành riêng cho bà từ nhiều năm qua. Bàn hai chỗ kê cạnh cửa kính, trong một góc khuất. Bà Lê đặc biệt yêu thích quán cà-phê này vì nhiều lẽ: không gian nhỏ, ấm cúng và ít ồn ào, hầu bàn thân thiện và biết chiều chuộng khách. Nơi đây có món bánh nướng nhân kem va-ni và mặt bánh được tráng một lớp hạt hạnh nhân nướng bào mỏng xên đường, và loại cà-phê tại đây hợp với khẩu vị bà. Nhưng quan trọng hơn cả, bà thích lặp lại những thói quen đã thành nếp, thích nhìn lại những khuôn mặt quen mắt, nghe lại những mẩu chuyện quen tai. Của ông ấy. Không hề chán. Những hôm có mặt ông Krüger, ông tới ngồi đối diện bà, ăn bánh, uống cà-phê. Hai người vẫn vờ trao đổi chuyện mưa nắng và thời sự. Cho tới khi bà đi tới chỗ hẹn mỗi tuần.

Thảm Nguyễn

- Khuya qua thời tiết nóng bất chợt, bà ngủ ngon chứ? Ông Krüger cất tiếng.
- Cám ơn ông, tôi có tật xấu, hay thức giấc giữa khuya, bà Lê nhìn thẳng vào hai mắt ông Krüger. Màu mắt ông xanh biếc. Nhiều khi không phải một mà nhiều lần.
- Tôi phải cần thuốc trợ lực mới ngủ được thẳng giấc.
- Hình như ông có viết sách thì phải? Bà Lê đổi đề tài. Ông Krüger cười mỉm:
- Chỉ là những ghi chép vụn vặt của tôi mỗi khi nội tâm bất an, về đời sống và con người.
- Nói vậy, có lẽ ông cũng viết văn và làm thơ?

– Thơ nhiều hơn văn, thưa bà.

Khuôn mặt người đàn ông bất chợt đăm chiêu. Ông Krüger ngằn ngừ như muốn tỏ bày điều gì, nhưng nín lặng, nâng tách cà phê lên miệng. Ông có nét mặt ưa nhìn, thiện cảm, thường nhoẻn cười trước khi cất lời. Giọng nói ông nhỏ nhẹ, chậm rãi, như thể đãi lọc chữ nghĩa từ đáy tâm tư thầm kín. Khuôn mặt, giọng nói và cử chỉ ấy khiến bà Lê nhớ tới một bóng hình đã đi qua và lưu lại nhiều ấn tượng đậm nét trong đời sống bà. Tới dáng dấp người đàn ông qua những buổi hẹn hò mỗi thứ Năm. Trong một chỗ trọ khiêm tốn nằm dưới mái ngói một ngôi nhà nhỏ bốn tầng. Ba gian phòng hẹp, thấp, lấp những ô cửa sổ nhỏ, nằm nghiêng, nhìn ra mảnh trời hẹp.

– Làm thơ, theo ý tôi, khó hơn viết văn, ông Krüger lên tiếng: Thơ có thể được ví như một bức tranh ấn tượng, gọi ra trong trí người đọc những hình ảnh và cảm xúc. Thậm chí, đôi lúc, cũng có thể là những đường nét trừu tượng phóng dăng, độc giả mặc tình xét đoán.

– Ông có thể đưa ra một thí dụ được không? Bà Lê hỏi khẽ.

Người đàn ông đưa mắt nhìn quanh một thoáng. Ánh mắt dò xét. Màu xanh đáy mắt ông, thoáng chốc, rực lên. Như nguồn sáng ngọn đèn cao thế soi thẳng người nghệ sĩ đang đứng trên sân khấu. Im lặng phủ trùm. Thính giả và tĩnh vật như thể đông cứng, chết đứng bất chợt trước luồng thị lực thôi miên của người nghệ sĩ sắp sửa diễn đọc. Ông Krüger buông tiếng:

*Flüchte vor der tropischen Mittagshitze
und dem Verkehrslärm
in ein Café im dritten Stock.
im chinesischen Viertel
Saigons. atme die Spuren
und trinke die Stille der Zeit.*

Thoát khỏi cái nóng giữa trưa nhiệt đới
và tiếng giao thông ồn ào
đến một quán cà phê ở lầu ba
trong Chợ Lớn
hít thở những hơi hám
và hưởng sự im lặng của không gian.

Rồi ngưng lời.

Bà Lê soi mắt nhìn người đàn ông. Không chớp. Ông hiểu ý, cười khẽ:

– Tôi ghi lại bài thơ này, xem như dư âm những cảm xúc trong một chuyến du lịch vùng Đông Nam Á, sau lần ghé lại Sài Gòn. Chỉ một cuối tuần. Vậy mà, không hiểu sao, cái không gian và những tĩnh vật trong quán cà phê nơi ấy cứ bám lấy tôi. Và, vào một đêm khó ngủ, chúng chợt lên tiếng, bật thành ngữ cảnh và âm điệu thi ca. Rực rỡ như một giấc chiêm bao lạ lùng.

– Tôi xa quê nhà đã lâu... bà Lê ngập ngừng, rồi tiếp lời: Vậy mà, mấy câu thơ của ông vừa đọc làm tôi xúc động. Từ lâu rồi, tôi không trở lại chốn ấy.

– Những cảm tình của cá nhân tôi dành cho quê hương bà, tôi nghĩ, không phải đến từ những liên hệ sinh quán giữa đất và người, mà có lẽ ... ông Krüger ngằn ngừ gạn lọc ý nghĩ, phát xuất từ sức hấp dẫn của một xứ nhiệt đới. Và từ những nguyên do siêu hình không thể giải thích.

Ông Krüger còn tìm cách lý giải nhiều điều khác nữa. Bà Lê chăm chú lắng nghe mà tâm tư bay lượn những nơi đâu.

o O o

Trước buổi hẹn đầu tiên, vào một chiều cuối Hè, người đàn ông có bí danh Harmonie đã dặn dò bà trong điện thư: Khi tới, bấm nút chuông điện không bằng tên ở trên cùng. Ba lần. Ông sẽ bấm chốt cho bà tự động đẩy cửa vào. Cầu thang hẹp, vắng vắng mùi cải chua. Những phiến nắng Hè muộn rớt lác lổng trên sàn dán thảm nhựa. Bà Lê nhắc chân từng bước một, mỗi bước là mỗi phân vân. Cánh cửa phòng trọ tầng trên cùng đã hé sẵn. Bà Lê gõ khẽ, cũng ba lần. Người đàn ông bước ra, vẻ mặt thản nhiên, kéo rộng cửa cho bà bước vào. Không một lời chào hỏi. Dường như không gian cũng ngại ngần, quánh lại yên nghĩ. Hai khuôn mặt đối diện nhau lặng lẽ. Gian phòng hẹp. Ánh sáng mỏng. Vách tường nghiêng một bên. Ông chỉ chỗ mời bà ngồi, rồi lui vào phòng bên. Sau đó, bà Lê nghe vọng ra tiếng nước sôi sục và âm thanh men sứ va chạm lách cách.

Khi người đàn ông rót trà ra tách, bàn tay ông rót lại trên lưng tay bà duỗi trên mặt bàn. Như thể vỗ về. Khói trà bốc thoảng hương chanh. Bà Lê rút tay về, nâng tách, kê môi, hớp ngụm nhỏ. Người đàn ông đứng lên, bước qua chỗ bà ngồi, cầm bàn tay và tách trà, đặt xuống bàn. Rồi kéo bà đứng lên, vòng tay khép lại sau lưng, siết lại. Hai thân thể ghì sát nhau. Người đàn ông dúm mặt xuống ngấn cổ ấm, lướt đầu lưỡi lên làn da tái xanh. Cổ họng bà Lê khẽ rung tiếng nấc. Miệng, môi, lưỡi người đàn ông dò dẫm tìm lên gương mặt rướn nghiêng. Khứu giác người đàn ông bắt được mùi giống đực toát ra từ hơi thở và nước bọt của người đàn ông.

Gắn gắt. Man dại. Đẩy người đàn bà nằm xuống sàn nhà trải thảm, người đàn ông hấp tấp trút bỏ quần áo cho cả hai. Ông cúi mặt nhìn bộ ngực phập phồng, cắn nhẹ cái đầu vú căng phồng. Vuông nắng ô cửa sổ đập mảnh tái ngoét lên bả vai người đàn bà, trông như miếng vá. Người đàn ông luồn tay mơn trớn bụng dưới của người đàn bà uốn cong. Bà Lê ghen tiếng chói với dưới bàn tay của người đàn ông chặn miệng. Hai cánh tay bà bấu chặt bờ vai người đàn ông....

... Bà Lê khép mắt. Hai hàng lệ ảm bắt trào ra, lăn xuống thái dương. Bà nghiêng mặt sang bên, tránh khuôn mặt người đàn ông. Sau khi mặc lại quần áo, bà vào phòng tắm rửa mặt và bôi sạch dấu vết điểm trang, như thể phi tang vết tích tội lỗi. Không đứng, bà liên tưởng cái chết.

o O o

– Xin lỗi ông..., bà Lê cao giọng bối rối nói, tôi lơ đãng, mãi suy nghĩ chuyện khác, nên không chú ý tới câu chuyện ông đang nói.

– Thật ra cũng chẳng có gì quan trọng, ông Krüger cười mỉm. Mấy chuyện thơ văn vớ vẩn ấy mà.

Bà Lê xẻ một mẩu bánh đưa lên miệng, trộm nhìn lên mặt đồng hồ đeo tay.

– Tôi thích và thường làm thơ với ít nhiều ẩn dụ, ông Krüger cất giọng kể. Viết về chuyện này để nói về chuyện khác. Không phải ai cũng hiểu. Nhưng chỉ cần đôi ba người đồng cảm, đủ rồi.

– Tôi không am tường chuyện thơ văn, nhất là thơ văn ngôn ngữ bản xứ, bà Lê góp lời.

– Không sao cả.

– Nhưng có lẽ ... bà Lê ngập ngừng, ông ấy sẽ hiểu thấu.

– Ông ấy là ai?

– Chồng tôi, thưa ông, bà Lê buông nĩa, đáp khẽ. Chúng tôi xa nhau hơn một năm rồi.

– Xa nhau? Ly dị hay là...

– Không, chồng tôi đã qua đời sau một cơn bạo bệnh.

– Ô, xin có lời chia buồn cùng bà.

– Cám ơn ông. Bây giờ tôi phải đi đây, vì sắp sửa tới giờ hẹn.

Nói xong, bà Lê đứng lên, vuốt lại nếp áo, mặc áo khoác. Bà gật đầu chào ông Krüger, rồi bước lại quỳ trả tiền.

Người đàn ông đứng lên theo, dõi mắt nhìn lưng áo người đàn bà Á Đông mảnh khảnh bước chậm ra cửa, rồi khuất dạng sau một đám người vừa ồn ào bước vào. Ông ngồi xuống, đăm chiêu tự hỏi, có lẽ nào người đàn bà này cũng là một ẩn dụ của đời sống, mà ông chưa hiểu ra?

o O o

Sau mỗi lần hò hẹn tại nhà riêng với người đàn ông quen biết qua trang kết bạn trong tin mạng, bà Lê lại đón xe điện tới thăm chồng. Ông đang nằm yên nghỉ trong nghĩa trang thành phố. Để thấp cho ông một ngọn nến mới. Đặt lên bia đá khắc tên ông một nhánh hồng đỏ.

Và thì thầm lặp lại những điều đã thuộc nằm lòng:

– Mình ơi, em chấp tay xin mình tha lỗi cho em. Em là một con đàn bà hư đốn. Em đã không kiểm soát được những đòi hỏi của thân xác mình, mặc dù thâm tâm em vẫn yêu, vẫn trân quý mình như thuở nào. Em xin mình hiểu cho em. Cái con người trong giây lát hoan lạc đó không phải là em, mà của một giống cái thứ hai xấu xa tiềm ẩn trong em. Trước đó, em đã đắp lên khuôn mặt chiếc mặt nạ điểm trang, biến mình thành một con đàn bà khác. Trong suốt thời gian hoan lạc với gã đàn ông ấy, tâm trí em vẫn luôn luôn ở bên cạnh mình. Như thể em và mình đang gần gũi, chia sẻ cho nhau những hoan lạc vợ chồng. Để rồi, sau đó, em bôi sạch son phấn hoá trang, trở lại với chính em. Và em tới thăm mình. Em đang đứng trước mặt mình đây, trong khoảnh khắc tự thú. Mình ơi, lúc nào em cũng là vợ, là người yêu, là kẻ đã chăm sóc cho mình suốt những năm dài phối ngẫu.

NND